

นวนิยายไทย

ดกหลุมรัก • เข็มพลอย

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะชนิดิ

ราคา : ๓๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
เข็มพลอย.

ดกหลุมรัก- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๕๗๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. 1. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-649-7

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชชน์ ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป้นประเสริฐ

สมยงค์ คงใจ สุหรรษา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

น่ารักจัง! ชอบ! ไม่ได้อ่านเรื่องน่ารักแบบนี้มาตั้งนานแล้ว แนวเรื่องแบบนี้ทำให้นึกถึง ‘ร้านห่มม’ นวนิยายใสๆ เมื่อหลายปีก่อน ของ เข็มพลอย ที่อ่านแล้วยิ้ม วางแล้วคิดถึง

‘ตกหลุมรัก’ อีกเรื่องหนึ่งที่ได้เพลิดเพลินมาก เป็นเรื่องราว ‘รักแรกพบ’ ในสนามกอล์ฟ ของ ‘โปรซัง’ กับ ‘น้องแป๊ก’ ที่ เข็มพลอย ให้คำจำกัดความเป็นภาษากอล์ฟว่า ‘Hole in one’ คือ เปรี้ยวเดียว ตกหลุมรักทันที

ผู้เขียนเปรียบกีฬากอล์ฟกับความรักได้นุ่มนวลลงตัว...กอล์ฟกับความรักมีความคล้ายกันหลายอย่าง รักที่เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย บางครั้งน่าหลงใหล บางครั้งชวนโมโห กอล์ฟก็เช่นเดียวกัน จังหวะดีดีลิ้นไหลไม่ติดขัด จังหวะร้ายเรื่องขลุ่ยหลักไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

นอกจากนั้น กอล์ฟกับการดำเนินชีวิตก็เทียบเคียงกันได้ ดีกอล์ฟเป็นการฝึกสมาธิโดยไม่รู้ตัว ฝึกวิจิตต์ ฝึกมองในหลายมุม อดทนรอเวลา ฝึกความเชื่อมั่นในตัวเอง คิดบวกว่าตัวเองทำได้ แล้วฝึกฝนด้วยความเพียรจนสำเร็จ

อีกความรู้สึกหนึ่งคือ อ่านเรื่องนี้แล้วไม่ได้คิดเหมือนแต่ก่อนว่า กีฬา กอล์ฟเป็นที่สนใจเฉพาะคนกลุ่มเดียวในสังคม และมีความเป็นไฮโซ...ยากแก่ชาวบ้านทั่วๆ ไปจะเข้าถึง ที่จริงยังมีสังคมแบบหนึ่งซ่อนอยู่ในสังคมของคนกลุ่มนี้ มีเรื่องราวของแคดดี้ที่คลุกคลีทำงานอยู่ในก๊วนกอล์ฟ ห้อยถุงข้าวถุงขนมแขวนไปกับถุงกอล์ฟของนาย เช่นเดียวกับสังคมนอกสนาม ที่มีคนหลายจำพวก หลายชั้นชนปะปนกัน แต่ความสุขก็เกิดขึ้นได้เสมอ ไม่ว่าจะในสนามแบบไหน เพราะ ‘ความสุขขึ้นอยู่กับตัวผู้เล่น ไม่ใช่สนาม และเช่นเดียวกับความรักที่สร้างสุขให้แก่คู่รักได้ทุกสถานการณ์’

จากใจผู้เขียน

เข้มพลอย

เมื่อนิตยสารสกุลไทยปิดตัวลง เข้มพลอย แทบหมดอาลัยกับการทำงานเขียนที่รักยิ่ง แต่ความรักไม่เข้าใครออกใคร รักแล้วไม่หวั่นไหว รักงานเขียนจึงเขียนต่อไป และนี่คือที่มาของนวนิยายเรื่องใหม่เล่มนี้

‘ตกหลุมรัก’ เป็นเรื่องราวความรักของคนสมัยใหม่ โดยมีกอล์ฟเป็นแก่นกลางดำเนินเรื่อง ระหว่าง คุณสันติภาพ เจ้าของกิจการไฮเทคระดับใหญ่ ซึ่งประสบปัญหาในครอบครัวจนเดินหนีจากกิจการทั้งหมด แล้วหันไปเล่นกอล์ฟอันเป็นที่โปรดปราน กับ หนูพลัม พนักงานเพิ่งเบ๊อะผู้กำลังเข้าตาจนกับอนาคต เพราะทางบริษัทมีคำสั่งให้ไปเรียนกอล์ฟโดยด่วน เพื่อเตรียมรับนายญี่ปุ่นที่กำลังเดินทางมา

โชคชะตาได้อุ้มสมให้คนทั้งสองมาพบกันบนสนามไตรพี ในฐานะโปรกอล์ฟและนักเรียนจอมแบ่ก ผู้ไม่มีอนาคตกับการตีกอล์ฟเอาเลย ท่ามกลางความโกลาหลของปัญหาในบริษัท และครอบครัว ตลอดจนเรื่องก๊วกของพ่อและคุณปู่

ผู้เขียนชอบกีฬาทุกชนิดแม้จะเป็นคนตี ‘ห่วย’ อย่างแรง และเชื่ออย่างจริงใจว่าเรื่องตีกอล์ฟตีนั้น ใครๆ ก็ทำได้ แต่การตีกอล์ฟห่วยต้องถือเป็นอภิสิทธิ์ชนิดหนึ่ง ไม่ใช่ใครก็สามารถตีห่วยได้ และการตีห่วยนั้นเป็นสีสันของสนามกอล์ฟเสมอ จึงตั้งใจนำเอาประสบการณ์เรียนกอล์ฟกับโปรมืออาชีพ มาใส่ไว้ในนวนิยายเรื่องนี้ อย่างชนิดที่อ่านแล้วไม่หวั่นระงะไม่เอาสตางค์ และใครกันที่บอกว่าการตีกอล์ฟนั้น เสือผ้าหน้าผมไม่เกี่ยว ผู้เขียนขอเถียงตายเลยว่า มีแต่ฝีมืออย่างเดียวตีกอล์ฟไม่สนุกหรอกน่า

ตกลูมรัก

เข้มพลอย

ตั้งแต่ลูกสาวคนเล็กเรียนจบปริญญาตรี ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำของทุกคนในครอบครัว คุณพิจารณาได้ทำตัวเป็น ‘โปร’ ใหญ่ พาหนูพลัมไปสอนไตรฟอล์กอยู่บ่อยๆ เท่าที่เวลาของลูกจะอำนวย แต่จนบัดนี้สาวน้อยยังไม่ได้ชิมช๊อบอะไร ที่ใกล้เคียงกับสิ่งซึ่งพอจะเรียกได้ว่า ‘ตีกอล์ฟ’ เลย เพราะแม้แต่บทพื้นฐานว่าด้วยวิธีจับ Grip ซึ่งคือการจับไม้อันเป็นบทที่หนึ่งของการเล่นกอล์ฟ เธอยังคงทำผิดๆ ถูกๆ จนพ้อท้อใจ

ในขณะที่สาวไทยร้อยละ ๘๕.๕ เชื่อว่า ความงามในระดับปรมาตม์คือต้องมีผิวขาวผ่อง มีแสงอร่ามทอประกายรอบตัว รวรัศมีที่เปล่งออกมาจากร่างของเทวดานางฟ้า อีกทั้งต้องมีผิวหน้าขาวเรียบไร้จุดต่างดำทุกชนิด หมายความว่าสาวคนนั้นจะเป็นคนเมืองหรือคนชนบท การตีกอล์ฟจึงเป็นกิจกรรมซึ่งเป็นปรัภักษ์ยิ่งกัยยุคสมัย จนกระทั่งถึงวันที่ฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมา เมื่อผู้อำนวยการฝ่ายการผลิตของบริษัทที่หนูพลัมไปนั่งๆ ยืนๆ ทำงานอยู่ ประกาศเสียงดังฟังชัดกลางวงประชุมส่วนการผลิตว่า

“คุณสังวรณ์ ผู้จัดการโรงงาน กำลังจะเกษียณอายุลงสิ้นปีนี้ ผมจึงมีความจำเป็นต้องขอแนะนำอย่างจริงจังและเคร่งครัด ให้พนักงานทุกท่านในฝ่าย กรุณาไปหัดตีกอล์ฟเสียให้เป็นภายในสิ้นปีนี้...” เหล่าพนักงานในห้องประชุมรีบก้มหน้าลงมองปฏิทิน สำหรับบางคนมันคือระยะเวลาอีกตั้ง ๖ เดือน แต่กับบางคนมันเป็นเวลาแค่ ๖ เดือนเท่านั้น “...เพราะทางบริษัท ผู้ถือหุ้นฝ่ายญี่ปุ่น ได้ขอส่งคนของเขามาแทนคนไทย!”

มีเสียงจ๊อกแจ้กกันขึ้นทั้งเรื่องนายญี่ปุ่นและเรื่องกอล์ฟ หนูพลัมหนึ่งนั่งไม่ออกความเห็นเนื่องจากเพิ่งเข้ามาทำงานไม่นาน และตำแหน่งรองผู้ช่วยเลขานุการของผู้จัดการโรงงาน คงไม่เกี่ยวกับกอล์ฟแน่นอน เพราะหล่อนมีหน้าที่แค่จัดการงานให้ลุล่วง ตามคำสั่ง ‘นายสายตรง’ ซึ่งคือ พี่แป๊ะ

ผู้เป็นผู้ช่วยเลขานุการของคุณจำปี ผู้เป็นเลขานุการของนายซึ่งคือคุณสังวรณ์ และหนูพลัมยังรู้ตัวดีว่า ตำแหน่งงานของเธอขึ้นอยู่กับอายุปลายแถวอันยาวเหยียด จนไม่น่ามีใครจัดให้เธอไปตีกอล์ฟกับญี่ปุ่น หรืออันที่จริงไม่มีใครสนใจใช้งานเธอเท่าไร เพราะที่แป๊ะเองยังไม่ได้มีอะไรให้ทำมากนัก

อนึ่ง แม่หนูพลัมจะ ‘ไม่ค่อยเอาถ่าน’ ตามที่ใครๆ ในบ้านพูดกัน จนวลีนั้นกลายเป็นคุณสมบัติสามัญประจำตัวของเธอไปแล้ว แต่เธอยังเอาถ่านพอจะสังเกตเห็นว่า ท่านผู้จัดการไม่ค่อยกล้าใช้งาน ‘คณะเลขานุการ’ ของตนเท่าไรนัก ผิดกับคณะเลขานุการของนายคนอื่น ที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานแปลกๆ อย่างไม่น่าเชื่อ อาทิ ช่วยหาข้อมูลการเสียด่าแป๊ะเจี๊ยะของโรงเรียนดังให้ลูกนาย ช่วยสืบค้นว่ามีใครที่พอจะมีหนทาง เอาลูกนายเข้าเรียนในโรงเรียนระดับพรีเมียม บางคนยังต้องช่วยเมียนายดูแลห้องพักในคอนโดมิเนียมที่ปล่อยเช่า ซึ่งหมายถึงงานสารพัดทั้งตามช่างมาซ่อมแอร์ ซ่อมผ้าที่น้ำรั่ว ทวงเงินค่าเช่า ตลอดจนไปยื่นคิวเพื่อจองคอนโดมิเนียมตามแนวรถไฟใต้ดินตอนใต้สองกว่าๆ

หนูพลัมเคยได้ฟังพวกเลขานุการห้องอื่นพูดกันว่า พี่แป๊ะนั้นเป็นคนโชคดีที่สุดแบบยกกำลังสอง เพราะพี่เค้าเป็นคนสวยจัด ยังโสดและคล่องแคล่วถึงแม้จะอายุเลขสี่มาแล้ว ทว่าคุณสมบัติทั้งมวลยังคงเส้นคงวาไม่เปลี่ยนแปลง ด้วยเหตุดังกล่าว คุณสังวรณ์จึงตกอยู่ในสายตาของภรรยา ผู้ได้รับฉายาจากพี่แป๊ะว่า ‘คุณ CCTV’ ตลอดเวลา

‘เมียนายดูขนาดนั้นเลยหรือ’ หนูพลัมเคยถามพี่แป๊ะตอนเข้ามาทำงานใหม่ๆ เหตุที่ถามเพราะพ่อสอนว่า จะไปทำงานที่ไหนต้องรู้เขา รู้เรา จึงจะมีความเจริญก้าวหน้า ในเมื่อเรื่องของ ‘เรา’ ซึ่งคือตัวเองนั้นพอรู้แล้ว เรื่องต่อมาที่หล่อนต้องรู้จึงคือเรื่องของ ‘เขา’ จะได้วางตัวถูก และพี่แป๊ะได้ตอบเสียงดังฟังชัดว่า

‘ไม่ดูหรอกน้อง เป็นคนดีชนิดหาไม่ได้อีกแล้ว’

เมื่ออยู่นานวันเข้า หนูพลัมจึงประจักษ์ว่าความดีของ ‘คุณโทรทัศน์ วงจรปิด’ คือเธอไม่ยอมให้สามีใช้งานเลขานุการ นอกเหนือจากงานของบริษัท

จริงๆ ห้ามวานไปรับลูกที่โรงเรียน ห้ามสั่งให้เอาสตูไปซักแห้ง ห้ามวานเลขานุกรการจองตัวเครื่องบินสำหรับกิจกรรมของครอบครัวเด็ดขาด ห้ามยกของขั้วมูที่ไมต้องการให้เลขานุกรการ ห้าม ห้าม และห้าม ซึ่งคุณสังวรณ์ท่านซื้อตรงต่อข้อห้ามนั้นอย่างเคร่งครัด ส่งผลให้เวลาทำงานของคุณจำปี พี่แปดและหนูพล้มออกจะเที่ยงตรงเอามาก นั่นคือ ตอนเช้าเข้างานเวลาแปดนาฬิกา และได้ออกจากสำนักงานเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาเป๊ะ ไม่มีการโอ้เอ้ทำงานกับนายเกินกว่านั้น เพราะเวลาสิบเก้านาฬิกา คุณสังวรณ์ต้องรีบประทานอาหารค่ำกับครอบครัว ผิดกับเลขานุกรการของพวกวิศวกรที่ทำงานใกล้ชิดกับนาย และมีโอกาสเฮฮาสนุกสนานกันตลอดสัปดาห์ ค่าหลังเลิกงานยังออกไปกินไปเที่ยวกันบ่อยๆ...

* * *

“คุณซาฟินี!” ผู้อำนวยการฝ่ายการผลิตมองลอดแว่น เมื่อเห็นพนักงานสาวหน้าใสหนังเหม่อลอยอมยิ้ม เขาละเอียดจริงๆ กับพวกเด็กฝึกสมองกลวง หนูพล้มสะดุ้งเกือบลุกขึ้นยืนแล้วร้องว่า “มาคะ!” เพราะตั้งแต่เข้ามาทำงาน ไม่เคยได้วิสาสะกับนายใหญ่ระดับนี้จริงๆ เลย ดีแต่นายพูดต่อเสียก่อนว่า

“คุณญี่ปุ่นเป็นพวกบ้าตีกอล์ฟ อีกทั้งท่านรองผู้อำนวยการฝ่ายการผลิตของเรายังเป็นนักกอล์ฟฝีมือดี ฉะนั้น คุณต้องรีบไปหัดทำความคุ้นเคยกับมันเสียโดยเร็ว ต่อไปจะมีภารกิจจองสนามกอล์ฟ จัดก๊วนกระชับมิตรให้กับบรรดานาย และอาจต้องติดตามนายไปสนามกอล์ฟ หรือถึงขั้นลงเล่นกอล์ฟด้วย”

“แล้วหนูต้องหัดตีกอล์ฟด้วยไหมคะ” หญิงสาวถามอย่างขลาดๆ ตาแป้วมองหน้านายด้วยความซื่อใส ท่ามกลางรอยยิ้มของวิศวกรทั้งแผนก เพราะเห็นนายถอนใจเฮือกหนึ่ง

“ถ้าคุณไม่หัดแล้วจะเล่นเป็นใหม่ เอาว่า ผมขอสั่งให้ทุกคนไปตีกอล์ฟให้เป็นก็แล้วกันไม่ว่าจะด้วยวิธีใด”

หนูพล้มเลยพทพทความกลัดกลุ้มกลับบ้าน ขณะที่พ่อชอบใจมากกับ

โครงการนี้

“เห็นไหม พ่อบอกแล้วว่าโลกธุรกิจทุกวันนี้ มันต้องรู้หลายอย่าง ไม่ใช่แค่วิชาการ เรื่องกอล์ฟนี่ก็เรื่องหนึ่ง นอกจากจะจำเป็นกับงานแล้ว ยังช่วยให้คนเล่นฝึกตนจนกลายเป็นคนมีสมาธิ จดจ่อกับเรื่องตรงหน้า เพราะถ้าไม่มีสมาธิเสียอย่างจะไม่มีสติ เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง ทำอะไรไม่มีความอดทน กลายเป็นคนไม่เอาถ่าน”

“อើย ผันไปเหอะ” คุณสุจิตราร้องขึ้นด้วยความรำคาญ “คุณเองเล่นกอล์ฟมาทั้งชีวิตยังไม่ค่อยมีความอดทนเลย เวลาขับรถดำคนเขาไปทั่วกรุง”

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกันตรงไหน” สามีลุกขึ้นยืนอย่างหงุดหงิดกับเสียงตึง

“ทำไมจะไม่เกี่ยว...”

“คุณพ่อคุณแม่ขา” ตัวตันเหตุเอ๋ยเสียงอ่อย “ถึงยังงโง่พล้มคงต้องไปหัดตีกอล์ฟให้เป็น หรือไม่จำเป็นต้องลาออกจากงาน”

“เฮ้ย ไม่ได้นะ” แม่ร้องขึ้น

“อะไรวะ” พ่อร้องส่ำทับขึ้นอีกคน “จะทำตัวทอดยแบบนั้นจนตายไม่ได้มา เราไปเริ่มหัดตีกอล์ฟกันใหม่ คราวนี้เอาให้จริงจังไปเลย ดีเหมือนกัน บ้านเราจะได้มีคนเล่นกอล์ฟอีกคน ไ้อ้วกเมมเบอร์สนามกอล์ฟของคุณปู่จะได้เอามาใช้ให้คุ้มเสียที่ ฟรุ้งนี้เย็นเลยมัย เออ ยังไม่ได้ ต้องไปซื้ออุปกรณ์มาก่อน”

“ว้าย ชื่อทำไม” แม่ร้องท้วงขึ้นทันที “ชุดที่คุณซื้อให้ยัยพล้มเพ็งจะหยิบเอาเหล็ก ๗ ไปใช้ตัวเดียว ดีไปได้ ๒-๓ แปกจะซื้อใหม่อีกแล้ว เอาชุดเก่าของมันไปสิ เล่นเป็นค่อยเปลี่ยน นี่ยังไม่รู้เลยว่าจะเล่นจริงหรือเปล่า ซื้อมาเดี๋ยวไปยืมพิงอยู่ในห้องเก็บของอีก แต่ละชุดแพงจะตายไป”

“ของเธอนะโบราณแล้ว เดี่ยวนี้หัวไม้ใหม่ๆ เขาผลิตออกมาสวยเบา และตียงขึ้นกว่าก่อนตั้งแยะ ไม่เป็นไร ฟรุ้งนี้บ่อยๆ พ่อจะแวะไปรณิยะ ไปดูมาให้ชุดหนึ่ง”

“นั่นไง พวกไม่มีสติมีแต่สตางค์ ยัยพล้มนี่อีกนานหรอหนะกว่าจะจับหัวไม้ เอาว่าเหล็ก ๗ ดีให้ลูกมันลอยชะก่อนเถอะ”

“คิดแบบคุณชาตินี้ไม่ต้องคิดทำอะไรหรอก คนเราจะเรียนอะไรมันต้องหาอุปกรณ์ให้ดี ของไม่ดีเล่นแล้วไม่ได้ผล มันจะท้อ”

“จ้างให้...”

“ยังไม่ต้องดีกว่าค่ะพ่อ หนูพลัมว่าจะลองหัดจากเน็ตดูก่อน” ลูกสาวเสนออย่างรอมชอม คราวนี้ทั้งพ่อและแม่สามัคคีร้องขึ้นพร้อมกัน

“เฮ้ย! บ้าเหรอ”

* * *

Driving Range ที่คนไทยเรียกว่า ‘สนามไตรฟ์’ เป็นกิจการที่แปลกมากในความรู้สึกของหนูพลัม เพราะเป็นทั้งสถานันทนาการ โรงเรียน และสถานบันเทิงอยู่รวมกัน จำได้ว่าวันแรกที่พ่อพาไปสนามไตรฟ์ เมื่อสักปีกว่ามาแล้ว ทุกอย่างดูน่าตื่นเต้นไปหมด และมีคนมากมายจนแทบไม่กล้าขยับตัวเอาเลย พ่อพ่อเอารถเข้ามาจอดตรงจุดที่รู้จักกันว่าเป็น ‘จุดรับถุงกอล์ฟ’ ซึ่งมีพนักงานชายยืนออกันแน่น เหมือนคิวมอเตอร์ไซค์รับจ้างริมถนน จะมีคนรีบวิ่งเข้ามาเปิดกระเป๋าโปรงหลังรถ เพื่อช่วยยกถุงหนักอึ้งลงไป และไม่ว่าจะมาสนามไตรฟ์กี่ครั้ง เธอยังให้รู้สึกเก๋ๆ อยู่เสมอ

ครั้งนี้ก็เช่นกัน

“ตามเขาไปเลย” พ่อสั่งแล้วขับรถไปจอด

หนูพลัมจึงเดินตามคนแบกถุงใบเก่าของแม่ไปเรื่อยๆ ผ่าน lane ไตรฟ์ และนักกอล์ฟที่ยืนเรียงกันอยู่ถี่ยิบ พร้อมกับรู้สึกได้ว่ามีสายตาหลายคู่ เงยหน้าจากการจรดลูกขึ้นมามอง ยังดีที่ตัดสินใจสวมกางเกงขายาวแทนขาสั้นที่คิดไว้แต่แรก

“จองไว้เปล่า” พนักงานถามขึ้นดังๆ แข่งกับเสียงอีกทีที่รอบตัว

“คงไม่มีค่ะ”

ในเมื่อลูกค้าไม่ได้จองไว้ พนักงานจึงนำถุงไปวางตั้งให้ตรงลู่วาง จากนั้นถามต่อว่า

“นายเอาลูกกอล์ฟนี่สามถาดร้อย เพิ่งเปลี่ยนลูกเป็นบิตโดนใหม่เอี่ยม”

นี่แหละงจริงเลย เอาใจอะ กำลังกลัดกลุ้มอยู่พอเดินมาถึงพอดี แล้วรีบคว้าใบละร้อยให้ไป

“ร้อยนึ่งก่อน”

หนุ่มคนนั้นคว้าเงินแล้วรีบหันขวับไปทันที อึดใจเดียวกลับมาพร้อมกับถาดที่มีลูกกลมๆ อย่างไขเต่าอยู่เต็มถึงสามถาด แต่เป็นไขเต่าที่ดั่งเต่งไม่บุบสลายเลย จากนั้นเขาก็ลงปรับปรอม ปรับเครื่อง เปลี่ยนแท่นยางรองลูก และเทลูกกอล์ฟลงไปในเครื่องบ้อนลูกกอล์ฟ เสียงลูกยางหนักๆ กระแทบโลหะดังกร่างสนั่น ขณะยืนรออยู่นั้น หนูพลัมเห็นว่าพนักงานรับถุงจำนวนมากกำลังวิ่งกันเหงื่อตกทีเดียว เพราะลูกค้าเข้า พอเห็นลูกกอล์ฟพอดูขึ้นด้วยความพอใจว่า

“ดีมาก เขาเพิ่งเปลี่ยนลูกกอล์ฟบริดจิสโตนชุดใหม่ จะได้นิ่มหน่อย ไม่เจ็บมือ” หนูพลัมเลยร้องอ้อในใจว่าเจ้า ‘บิตโตน’ ของหนุ่มคนนั้นคือ Bridgestone นี้เอง

* * *

พอเริ่มสอนด้วยการแนะนำวิธีจับ Grip ซึ่งคือด้ามส่วนมือจับให้อีกครั้ง แต่หนูพลัมไม่ได้สนใจฟังคำสอนของพ่อเท่าที่ควร ด้วยมัวหันไปสนใจกับสาวสวยบ้างไม่สวยบ้าง ที่เข้าไปปรับคำสั่งเครื่องตีหรืออาหารจากลูกค้า เพราะพวกหล่อนแต่งกายหรือหว่า ไม่แพ้สาวเชียร์เบียร์ตามผับหรือร้านอาหาร และบางคนสวยระดับไปเป็นดาราละครทีวีได้ สร้างความบันเทิงทางสายตาให้กับลูกค้าทุกระดับอายุ ลูกค้าบางคนมองดูแล้วไม่มีอนาคตในการตีกอล์ฟเลย แต่ยังเพียรมาซ้อมที่สนามใคร่อย่างคงเส้นคงวา เพราะได้เห็นชาวอ่อนขาวๆ เป็นการพักสายตาจากภาพเดิมที่บ้านข้าง พ่อเองยังชอบนัดเพื่อนมานั่งกินเหล้ากินกับ และซ้อมใคร่พังกันทุกสัปดาห์

จากแรกที่ไม่คุ้นกับสนามใคร่ๆ ทุกวันนี้หนูพลัมรู้แล้วว่า ‘สนามใคร่’ มาจากคำภาษาอังกฤษ Driving Range ซึ่งเป็นลานกว้างใหญ่คลุมไว้ด้วยตาข่ายสูงปรี๊ด เพื่อกันมิให้ลูกกอล์ฟหวือไปตกลงบนหลังคาบ้านใคร หรืออย่างน้อยบนหลังคารถของลูกค้า ส่วนที่เป็นกิจการหลักคือลู่มากมายบนพื้น

ที่ตีแบ่งไว้สำหรับตั้งเครื่องปั้นลูกกอล์ฟอัตโนมัติ มีพรมเส้นใยสังเคราะห์ปูไว้แทนหญ้าจริงบนสนามธรรมชาติ ส่วนนั้นเองคือจุดที่ลูกค้าเอาลูกวางลงไป แล้วซ่อมฝีมือ

พ่อเคยบอกว่าแต่เดิมเมื่อครั้งคนไทยยังไม่ค่อยมีโอกาสตีกอล์ฟ สนามไตรฟ์กอล์ฟพอกจะไม่ค่อยน่าสนใจนัก มีเพียงไม่กี่ลูก็เหลือเฟือแล้ว แต่ทุกวันนี้ต้องสร้างกันระดับอภิมหาโครงการ แข่งกับศาลาสวดศพตามวัดระดับเกรดห้าดาว ที่ต้องมีชั้นสองด้วย แต่ส่วนมากลูกค้านิยมจองชั้นล่าง เพื่อให้ความรู้สึกคล้ายกับการตีอยู่บนสนามจริง ชั้นสองจึงเป็นลูสำหรับพวกไม่มีเส้น หรือขาไม่ใหญ่จริงและ...สำหรับพวกมือใหม่หัดเล่น จะได้ไม่ต้องตากหน้าอับอายพวกมือเก่า

นอกจากลูซ่อมแล้ว ในสนามไตรฟ์ยังมีครัว และบาร์น้ำใหญ่โตไม่แพ้ร้านอาหารขนาดใหญ่ และกลายเป็นกิจการสร้างรายได้หลัก เนื่องจากการซ่อมมักกินเวลานาน ลูกค้าไม่น้อยจึงถือเอาสนามไตรฟ์เป็นจุดนัดพบ ส่งให้ร้านอาหารในนี้ขายดีจนบริการเดินกันไม่ทัน บางแห่งอาหารอร่อยจนได้รับเกียรติบัตร หรือใบรับรองจากคอลัมน์ของนักชิมชื่อดัง และระยะหลังถึงกับมีซุ้มเบียร์และสาวเซียร์เบียร์ มีร้านกาแฟ มีสปา ส่วนที่ขาดไม่ได้คือร้านขายอุปกรณ์กอล์ฟ เพราะมีโอกาสเสมอที่ลูกค้ามาถึงสนามซ่อม โดยไม่มีถุงมือหรืออุปกรณ์อะไรสักอย่างที่จำเป็นต่อการซ่อม และหนูพลัมเคยได้ยินเพื่อน ๆ ของพ่อเล่ากันเฮฮาในวงสุรว่า...บางคนที่อาการหนักมาก เคยมาถึงสนามไตรฟ์โดยไม่มีไม้กอล์ฟก็มีให้เห็น เพราะภรรยาที่บ้านได้ยกเอาออกไปแล้ว และใส่ไม้กวาดลงไปในถุงแทน

เป็นระบบการตรวจสอบว่าสามีไปซ่อมไตรฟ์จริง

สนามไตรฟ์ระดับเกรด A ที่แน่นไปด้วยลูกค้าระดับ A List มักจะมีดาราราคาและคนดังเดินไปมาให้ชวักไขว่ จนสถานที่แห่งนั้นถือโอกาสขยายกิจการเป็น Community Mall มีทั้งร้านจำหน่ายเสื้อผ้ารองเท้าแบรนด์เนม ร้านเสริมสวย คาราโอเกะ ร้านจำหน่ายอุปกรณ์กอล์ฟ แต่ที่ขาดไม่ได้เลยและสมควรต้องมีคือโรงเรียนสอนกอล์ฟ ซึ่งสนามไตรฟ์บางแห่งมีถึง ๒-๓

สถาบันในสนามเดียวกัน แต่หนูพลัมยังไม่เคยพบกับ ‘โปร’ สอนกอล์ฟเลย เพราะพ่อทำหน้าที่นั้นไปแต่เพียงผู้เดียว

คนอื่นจะเป็นอย่างไรหนูพลัมไม่รู้ แต่สำหรับเธอนั้น การไปสนาม ไตรพีกับพ่อให้ความรู้สึกเหมือนตอนแม่พาไปหาหมอฟัน นั่นคือรู้สึกที่กำลัง ถูกพาตัวไปทนทุกข์ทรมาน และอยากให้ถนนจากบ้านไปสนามไตรพียาวอย่าง ไม่มีที่สิ้นสุด แต่สิ่งที่เธอคิดนั้นไม่เคยเป็นจริงเลย เพราะแถวบ้านเธอมีสนาม ไตรพีมีหิมาระดับ Triple A ตั้งอยู่ในระยะห่างเพียงขับรถ ๑๕ นาทีเท่านั้น

* * *

“ทำไมเราต้องเกิดมาลำบากขนาดนี้ละ พี่บ๊วย” หนูพลัมบ่น ขณะ พี่สาวก้มหน้าก้มตาทาเล็บเท้าอย่างระมัดระวัง สาวหน้าใสอีกคนเงยหน้าขึ้น แล้วถอนใจ เสียงออกเคื่องเมื่อพูดว่า

“อย่ามาถามอะไรตอนทาเล็บได้มัย”

“ก็ได้ อยากรตายจังเลย”

“จะตายยังไง คิดยัง” พี่สาวอุ้งอ้าถามขึ้นด้วยส้อมเสียงไม่แยแส ใครจะไปสนใจกับคนไม่เอาถ่านที่ทำอะไรไม่เป็นแม่แต่จะทอดใจดาว

“ยังคิดไม่ออกเลย เบื่องาน เบื่อต้องหัดตีกอล์ฟ ทำไมเราต้องหัดตีกอล์ฟเพื่อนายญี่ปุ่นก็ไม่รู้ นายญี่ปุ่นน่าจะหัดมวยไทยมากกว่า เพื่อสร้างความสามัคคีกับพนักงานคนไทย ไม่ก็หัดเข้าวัดเข้าวา จะได้ไม่เดือดร้อนพนักงาน”

“ลาออกไปเลย”

“บ้าสิ ขึ้นลาออกแม่เอาตาย งานนี้แม่อุตส่าห์ไปฝากฝังด้วยตัวเองที่คอนโดย คุณหน้ายาวภารัตน์ แม่บอกว่าตอนนี้เมียหลวงคุณหน้าเสียไปแล้ว คุณหน้าจะได้เป็นซีอีโอของบริษัทแทน ถ้าออกตอนนี้ยังไม่คุ้มค่ากระเช้า แกรมนี้เป็นงานที่สี่แล้วนะตั้งแต่เรียนจบมา”

“ทีเรื่องคนอื่นละรู้ดีจ้ะเลย ถ้าลาออกไม่ได้ก็เลิกบ่นแล้วก้มหน้าหัดตีกอล์ฟต่อไป กอล์ฟมันจะยากอะไรวะ” พี่สาวเงยหน้าขึ้นมาจนได้ “ขนาดพ่อที่แม่ชอบบ่นว่าไม่เคยทำอะไรได้เรื่อง พ่อยังตีกอล์ฟได้ด้วยตั้งหลายหน

แสดงว่าการตีกอล์ฟมันไม่ยากหรอก เอาใจแม่ยากกว่าเป็นไหนๆ”

“บาปกรรม นินทาพ่อแม่”

“เวลาฉันดูในทีวีเห็นพวกนักกอล์ฟเขาดีกันสบายๆ ยกไม้ขึ้นไปข้างหลัง แล้วหวดลงมา เบรียงเดียวไอ้ลูกกอล์ฟบินไปตั้งไกล อีก็อย่างนะ แม่ยังตีกอล์ฟเป็นเลย ถ้ายากแม่คงทำไม่ได้หรอก”

“เฮ้อ...”

หนูพลัมร้องออกมาดังกๆ ใกล้เคียงเวลาต้องไปซ้อมใคร่ฟีกแล้ว โอ้ย โอ้ย โอ้ย ออยากปวดฟัน ปวดท้อง ปวดหัว เสียจริงๆ แต่ร่างกายมันสบายดีทุกประการ กลุ้มเป็นบ้าเลย

๒

สามปีหลังการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรของ คุณประกายเพชร สิ้นเพิ่ม-
อนันต์ ประธานบริษัทฟาร์อีสต์-สยามเทค จำกัด บริษัทประกายทรัพย์ จำกัด
และบริษัทมากมายในเครือ เหล่าผู้บริหารระดับสูง ตลอดจนบริษัทหุ้นส่วนใน
ญี่ปุ่น ต่างรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากลในการบริหารงานของ คุณทรัพย์
สิ้นเพิ่มอนันต์ ผู้เป็นสามีเสียแล้ว

คุณประกายเพชรเป็นสตรีมากความสามารถ ผู้กระตือรือร้นกับการทำ
ธุรกิจอย่างสูง เมื่อแต่งงานกับคุณทรัพย์ บุตรชายคนโตในจำนวนสามคน
ของครอบครัวสิ้นเพิ่มอนันต์ สะใภ้ใหญ่ผู้นี้ได้เข้ามาดูแลงานของบริษัทด้วยความ
ความแข็งขัน มุ่งมั่นรักษาผลประโยชน์เพื่อผลักดันกิจการของครอบครัวสามี
ให้ก้าวสู่แถวหน้าของวงการอุตสาหกรรม ทั้งยังได้แตกกิจการออกไปหลาย
รูปแบบเพื่อรองรับกิจการหลัก จากนั้นได้ก่อตั้ง บริษัทประกายทรัพย์ จำกัด
นั้นเป็นประธานควบคุมการบริหารบริษัทลูกทั้งหมดที่มีอยู่ เพื่อกุมอำนาจ
เบ็ดเสร็จขององค์กรขนาดใหญ่แห่งนี้ ขณะคุณทรัพย์ผู้สามี ใช้เวลาส่วนใหญ่
ไปกับการออกรอบตีกอล์ฟ งานสังคม และเรื่องสนุกของผู้ชาย

แน่นอนว่าสตรีที่ให้เวลากับธุรกิจมากเกินไป ย่อมไม่มีเวลาเหลือให้
สามี และเป็นความจริงที่ว่าผู้ชายย่อมต้องมีผู้หญิงสักคนไว้คอยดูแล คุณ
ทรัพย์จึงมีภรรยาอีกคนหนึ่ง และมีบุตรด้วยกันถึง ๓ คน ลีๆ แล้วคุณ
ประกายเพชรให้โล่งอก ที่มีคนเข้ามาเติมเต็มหน้าที่ของเมีย กระนั้น ด้วย
เหตุผลด้านความมั่นคงของตน และบุตรชายเพียงคนเดียว นางไม่เคยเปิด
โอกาสให้ครอบครัวภรรยาบ่อย เข้ามามีส่วนเสียงการบริหารบริษัทเลย และ
นับวันเมื่อบุตรของภรรยาบ่อยเติบโตขึ้น จนถึงวัยช่วยงานในบริษัทได้ คุณ
ประกายเพชรยิ่งกุมอำนาจในมือให้รัดกุมขึ้นไปอีก

แต่ชีวิตมิใช่สิ่งที่ใครจะลิขิตได้ตั้งใจ ความตายต่างหากคือผู้ทรงอำนาจ

สูงสุดในชีวิตมนุษย์ และเป็นผู้ตัดสินสุดท้ายของเรื่องราวทั้งหมด

* * *

ห้องประชุมบ่ายวันนั้น ครอบด้วยผู้บริหารระดับสูงสุดเท่านั้น แม้แต่เลขา-
 นุกรายังไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาร่วมฟัง คุณทรัพย์ สินเพิ่มอนันต์ นั่งอยู่
 หัวโต๊ะด้วยสำหรับ ๑๕ ที่นั่งโดยมีบุตรชายสองคน คือสันติภาพและยงยศ
 ขนาบข้าง แต่ที่น่าสนใจอย่างยิ่งยวดคือสตรีที่เข้ามานั่งในห้องประชุมนี้เป็น
 ครั้งแรก ซึ่งการปรากฏตัวของหล่อนส่งผลให้บุรุษวัยปลาย ๕๐ ทั้ง ๔ คน ผู้
 เป็นผู้อำนวยการฝ่ายต่างๆ ในบริษัทยี้มโนใจ ถึงเวลาแล้วกระมังที่เบอร์สอง
 ของท่านประธาน จะขอก้าวเข้ามาแทนสตรีเหล็กผู้กลายเป็นตำนานไปแล้ว
 บุรุษทั้งสี่ต้องรีบใช้สายตาพิจารณาความเป็นไปในห้องประชุมโดยไว เพื่อ
 รับมือกับลมแห่งการเปลี่ยนแปลง

สันติภาพ สินเพิ่มอนันต์ บุตรชายคนเดียวของคุณประกายเพชร อดีต
 ท่านประธานใหญ่ผู้ล่วงลับ เป็นหนุ่มอายุ ๓๒ ผู้ได้รับการเคี่ยวกรำจากมารดา
 ให้ศึกษามาทางด้านที่มีความหมายที่สุดสำหรับบริษัท นั่นคือด้านวิศวกรรม-
 อดสาหกรรม ตามด้วยวิชาการบริหารและการเงิน ทั้งยังบ่มเพาะชายหนุ่มด้วย
 ตนเองอย่างใกล้ชิด เพื่อให้มีประสบการณ์ด้านบริหารงานจัดการคนอย่างมี
 ประสิทธิภาพ ตำแหน่งสุดท้ายที่มารดาแต่งตั้งให้คือ ‘รองผู้อำนวยการใหญ่
 ฝ่ายการผลิต’ และต้องนับว่าเป็นบุญของคุณประกายเพชร เมื่อ ‘คุณซัง’
 ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพน่าชื่นใจ แม้จะยังต้องเรียนรู้อีกมาก แต่ทุก
 คนเห็นชัดว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่มีอนาคต มีความปรารถนารุ่งเรืองอย่างคนรุ่นใหม่
 มีความปรารถนาและไฟในการทำงาน อีกทั้งมีความจริงจังสัตย์ซื่อเช่นมารดา
 อันเป็นคุณสมบัติสำคัญเพื่อนำพาองค์กรไปในทิศทางที่มั่นคง

สันติภาพเป็นหนุ่มผิวคล้ำแดดไว้ผมสั้น รูปร่างแข็งแรงอย่างนักกีฬา
 วันนี้เขาแต่งกายเรียบง่ายด้วยเสื้อเชิ้ตสีเทาแขนยาว ผูกไทสีเรียบๆ กระนั้น
 มีอะไรบางอย่างในตัวเขาที่ส่งให้ดูไม่เรียบร้อย อาจเพราะกิริยาท่ามดตะแมง
 อย่างช่าง หรืออาจเพราะเสื้อที่พับแขนขึ้นสองทบ หรือไม่เช่นนั้นคงเป็นเพราะ
 เสื้อผ้าของเขา ไม่ได้ยึดติดกับแบรนด์ระดับไฮเอนด์เท่ากับยงยศ น้องชาย

ต่างมารดา ผู้มีผิวผ่องด้วยเลือดผาด และแลดูประณีตไปทั้งเนื้อทั้งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้า

หนุ่มสาวอาจหน้าตาดีเป็นบุตรชายคนโตของคุณเยาวภารัตน์ และแน่นอนว่ามีบางสิ่งในชีวิตที่เขาสลัดไม่หลุด นั่นคือสายตาของครอบครัวที่อ่านได้ว่า ‘ลูกเมียเหนื่อย’ ความเกรงใจเคารพบนอบและการยอมรับเชื่อฟังย่อมต่างจากที่สันติภาพได้รับอยู่บ้าง จึงออกจะเป็นเรื่องเข้าใจได้ เมื่อยงยศเติบโตขึ้นมาพร้อมกับปมปัญหาบางประการยากหลีกเลี่ยง

ชายหนุ่มอายุ ๒๙ ปีได้รับการสอนสั่งจากมารดา ให้คอยจับตาดูการกระทำของลูกเมียหลวงไว้เสมอ ซึ่งนั่นคือการแข่งดีแข่งเด่น ทั้งการศึกษา มารยาท และความนิยมชมชอบจากบิดา เยาวภารัตน์วางแผนให้บุตรชายศึกษามาททางด้านการเงิน ทว่า トラบใดที่คุณประกายเพชรยังอยู่ งานสำคัญที่สุดสองส่วนของบริษัท คือด้านการผลิตและการเงิน จะไม่มีวันตกอยู่ในมือบ้านเมียน้อยเด็ดขาด ยงยศจึงได้เพียงตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายบุคคล มีหน้าที่ช่วยงานคุณธเนศ ผู้อำนวยการฝ่าย Human Resources ผู้เป็นคนของเมียหลวง และแน่นอนว่าคุณธเนศจะเป็นผู้คอยจับตาดูยงยศอย่างใกล้ชิด เพื่อประโยชน์ของ ‘นาย’ สายตรง นั่นคือหมากสำคัญของคุณประกายเพชร

แต่วันนี้เองที่คุณธเนศกำลังคะเนอยู่ว่า บางที เขาอาจจะเสีย ‘ผู้จัดการฝ่ายบุคคล’ ไปให้กับตำแหน่งที่ใหญ่กว่านี้กระมัง เพราะการประชุมในวันนี้ คุณทรัพย์มีที่นั่งทำหน้าที่ประธานการประชุม และเขามิได้มอบหมายให้สันติภาพทำหน้าที่นั้น หากแต่เป็นยงยศ หรือจะกล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นน่าจะพูดได้ว่า ท่านประธานทรัพย์มีได้มอบหมายให้ลูกเมียหลวงทำหน้าที่ประธานการประชุมในวันนี้ หากแต่เป็นลูกเมียเหนื่อย

ความเปลี่ยนแปลงยังคงจรัสเสมอ

ผู้อำนวยการฝ่ายทั้ง ๔ คนตีหน้าสงบเฉย เมื่อยงยศกล่าวเปิดประชุมด้วยลีลาที่ทุกคนออกจะรำคาญใจ เพราะทั้งหวานเยียนและเย็นเยื่อ เขาเริ่มจากกล่าวแสดงความเสียใจต่อการจากไปของคุณประกายเพชร ซึ่งไม่น่าจะ

ต้องพูดอะไรกันอีก ด้วยเหตุว่าเป็นเรื่องที่ผ่านมาผ่านไปแล้ว จากนั้นเขากล่าวขอบคุณผู้บริหารท่านนั้นท่านนี้ แล้ววกวนอวดความรู้เกี่ยวกับโลกาภิวัตน์ และ AEC และ...การเปิดประชุมคงยาวกว่านี้ หากไม่เพราะเสียงหัวของพี่ชายต่างมารดา

“ผมมีนัดตอนห้าโมงครึ่ง”

หลายคนซ่อนรอยยิ้มขณะอีกหลายคนขยับตัวตรง เอาละ การประชุมคงไม่น่าเบื่ออีกแล้ว

ยงยศยิ้มเล็กน้อยก่อนเริ่มต้นใหม่

“ถ้าเช่นนั้นผมขอตัดเข้าประเด็น ว่าด้วยเรื่องการเปลี่ยนแปลงสถานะของบริษัทเรา ผมคิดว่าสิ่งนี้สำคัญมากหากจะก้าวต่อไปในโลกยุคหน้า และอันที่จริงไม่มีอะไรมากหรอกครับ ผมคิดว่าเราต้องไม่พลาดกลัว ขณะที่เอเชียพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว เราต้องตามให้ทันอย่างที่วอเรน บัฟเฟตต์กล่าว...”

“ขอสั้นๆ ได้ไหม” สันติภาพฮึดฮัดอีกครั้ง แต่ยงยศยังคงยิ้มอย่างใจเย็นและยอมรวบรัด

“ผมเห็นว่าเราเข้าไปหลายปีกับการนำบริษัทเข้าตลาดหลักทรัพย์ เพื่อระดมทุนให้กับการลงทุนที่ทันสมัยของบริษัทเรา อุตสาหกรรมเปลี่ยนโฉมหน้าไปทุกวัน แต่เรายังยึดกับการผลิตแบบเดิมๆ และผมคิดว่าการเข้าตลาดหลักทรัพย์จะทำให้เราระดมทุนได้รวดเร็ว มีต้นทุนต่ำกว่าการกู้ยืมจากสถาบันทางการเงิน”

“ดูเหมือนท่านประธานจะเคยให้เหตุผลในเรื่องนี้ไว้นานแล้ว” สันติภาพโต้เสียงไม่เป็นมิตร ทำให้ไม่มีใครบอกเขาว่าประธานในที่ประชุมวันนี้เป็นใคร หากรู้ว่าเป็นยงยศเขาจะได้ไม่เดินเข้ามา แต่...ถ้าไม่เข้ามาแล้วใครจะรักษาผลประโยชน์ของบริษัทและครอบครัว คำสั่งสอนชี้แนะของมารดาก้องขึ้นมาทันที ตกลง เขาต้องใจเย็นกว่านี้ รอคอยและซ้าลง “ต้นทุนของเราไม่ได้มีแค่ดอกเบี้ยเงินกู้ มันยังมีคุณค่าทางจิตใจและอื่นๆ แต่ที่สำคัญคือคุณยงยศผู้จัดการฝ่ายบุคคลหนึ่งเป็นประธานในการประชุมวันนี้ในฐานะอะไร”

คุณทรัพย์ผู้หนึ่งเป็นประธานหัวโตะยังไม่ทันขยับอะไร ยงยศรีบ ‘แจ้ง’

อย่างรวบรัดและทำทนายทันทีว่า

“ผมได้รับแต่งตั้งให้เป็นประธานการประชุมวันนี้จากท่านประธาน คือคุณพ่อผม เพราะท่านเห็นว่าบริษัทของเราถึงวาระแห่งการเปลี่ยนแปลงแล้ว และผมหวังว่าเราจะเริ่มต้นได้ด้วยดี ได้รับความร่วมมือจากทุกคน”

ยาวภารัตน์ยิ้มเย็น เธอรู้ได้ทันทีว่าลูกเมียหลวงแม้จะทำงานเก่ง แต่กับเรื่องการเมืองในบริษัท เขายังอ่อนหัดมากนัก และบัดนี้ทุกคนในห้องรับรู้ชัดว่า อำนาจการบริหารได้ย้ายไปอยู่ฟากเมียน้อยเรียบร้อยแล้ว ก็...คนนอนคุยกันนี่นะ

ยงยศร้ายยาวต่อว่า

“ผมเสียใจจริงๆ ที่ก้าวเข้ามารับไม้ต่อของบริษัท ในยามที่การระดมทุนจากมหาชนคือหนทางสำคัญสำหรับการขยายตัวทางธุรกิจ หากเราเป็นบริษัทเล็กๆ คงไม่เท่าไร แต่ผมเห็นว่าเราได้เลยจุดนั้นมานานมาก นานหลายปีแล้ว ผมเองชื่นชมการบริหารของท่านประธานนะครับ คุณแม่ประกายเพชรท่านก้าวอย่างอย่างระมัดระวังและมั่นคง แต่การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่เราเลี่ยงไม่ได้ เพราะคู่แข่งของเราก้าวไปไกลกว่าเราแล้ว ด้วยการเข้าเป็นบริษัทมหาชนนี้แหละครับที่ผมบอกแต่แรกว่าผมเสียใจ และ...การที่หุ้นส่วนของเราในญี่ปุ่น ขอส่งคนของเขาเข้ามาแทนคุณสังวรณ์ ผู้จัดการโรงงานที่เกษียณลง เป็นการส่งสัญญาณอะไรบางอย่าง”

กล่าวจบ ยงยศส่งสายตามาหยุดลงที่รองผู้อำนวยการใหญ่ฝ่ายการผลิตราวกับว่าสันติภาพคือตัวปัญหาของเรื่องนี้ หนุ่มหัวโตอย่างอดไม่ได้ว่า

“ไม่ว่าคุณยงยศจะพูดในฐานะอะไร ขอยืนยันว่าผมไม่ได้ค้านเรื่องนี้ เพราะเหตุผลส่วนตัว เงินที่จะไหลมาเทมาใครบ้างไม่ชอบ แต่ไอ้เงินที่ได้เนี่ย ผมไม่ชอบตรงจะเอาไปลงทุนในกิจการที่ไม่เกี่ยวกับบริษัท เจ็งมาแล้วใครจะรับผิดชอบ”

อีกครั้งที่ยาวภารัตน์ต้องพยายามซ่อนยิ้ม อากาขวานผ่าซากของลูกเมียหลวงคือแต่มตสำหรับฝ่ายของหล่อน

“ผมไม่อยากให้เรามองแต่ด้านลบของการลงทุน เรื่อง...เจ็ง หรือที่

ถูกต้องคือความเสียหายจะไม่มี เพราะเราจะดำเนินการอย่างรัดกุม เงินที่ได้เราจะไม่เอาไปใช้ในทางที่ไม่มีกำไร แต่สนามกอล์ฟที่ผมเสนอซื้อไปนั้นก็มีกำไรแน่นอน เพราะเรารับมาทั้งที่ดินจัดสรรด้วย อีกทั้งราคาก็ดีมากเพราะเจ้าของเดิมไม่มีทุนทำต่อ ธนาคารเจ้าหนี้จึงเข้ามาช่วยเจรจา ให้ลูกหนี้ยอมรับราคาต่อรองของเรา และทางนั้นเขาหมดกำลังหมดคนจะทำแล้ว แต่เรามีทีม ผมคิดว่าหากเราจะซื้อสนามกอล์ฟนั้นจริง ผมก็มองไว้แล้วว่าพี่ซังจะเป็นผู้บริหารที่ดีและเหมาะที่สุด เพราะพี่ซังชอบเล่นกอล์ฟ”

ยงยกปล่อยลีลาอย่างมีชั้นเชิงจริงๆ จนผู้ถูกพาดพิงต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่คนเดียว ให้ตายสิ วันนี้เขากลายเป็นบุคคลผู้รอความเมตตาของลูกเมีย-น้อยไปแล้ว

“เฮ้ย น้อยๆ น้อยๆ ให้อยง” หนุ่มผิวคล้ำระเบิดขึ้นมาอย่างเหลือทน ความไม่พอใจได้พุ่งทะลุพาดานความอดทนแล้ว “ให้มันรู้มั่งว่าใครเป็นใครแค่มานั่งทำตัวเป็นประธานในที่ประชุมนี้ก็เยอะมากไปแล้ว...”

คุณทรัพย์รีบขยับตัวทันทีเมื่อเห็นเรื่องเริ่มไม่ได้รับการ

“เอาละ เอาละ ขอให้เราเข้าสู่วาระที่เตรียมไว้ดีกว่า เรื่องแรกเรื่องเอาบริษัทเข้าตลาดหลักทรัพย์ เราคงเอาแน่และให้ยงยกไปดำเนินการได้เลย ส่วนเรื่องได้เงินมาแล้วจะเอาทำอะไรนั้นเรามีโครงการชัดเจนอยู่ หนึ่งคือเพื่อซื้อเครื่องจักรใหม่แทนรุ่นเก่าที่เทคโนโลยีล้าสมัย สองเพื่อการพัฒนาบุคลากรที่มีความสำคัญต่อตัวสินค้า และสามเพื่อลงทุนกับกิจการใหม่ๆ ที่จะเสริมสร้างความมั่นคงให้กับกิจการหลัก เอาละ วาระต่อไปขอเข้าสู่เรื่องปรับตัวผู้บริหารเลย”

ผู้บริหารทุกคนแอบถอนใจโล่งอก เพราะจะได้มีความแน่ชัดเสียทีว่าใครเป็นใคร องค์กรที่ไม่มีมี ‘นาย’ ชัดเจนมั่นคงยากจะเดินต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ

คุณทรัพย์กดปุ่มคอมพิวเตอร์ตรงหน้า เพื่อส่งภาพขึ้นจอที่กำลังเลื่อนลงมาช้าๆ และแล้ว รายชื่อผู้บริหารชุดใหม่พลันปรากฏขึ้น อักษรแต่ละตัวชัดเจนจนทะลุเข้าไปในใจของทุกคน โดยเฉพาะสันติภาพผู้ถูกเลื่อนจากตำแหน่ง

รองผู้อำนวยการใหญ่ฝ่ายการผลิต ขึ้นไปเป็นรองกรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท ฟาร์อีสต์-สยามเทค จำกัด โดยมีบิดาของเขานั่งเป็นประธาน และ...ยังคง กลายมาเป็นกรรมการผู้จัดการใหญ่ของบริษัทประกันภัยทรัพย์ จำกัด

ช่างเป็นการเกลี้ยตำแหน่งที่บัดซบที่สุด!

ความเจ็บปวดรวดร้าวแล่นลึกเข้าไปในหัวใจ มันคือการเปลี่ยนถ่ายอำนาจ ครั้งใหญ่หลังการเสียชีวิตของมารดา และเขามั่นใจว่าไม่มีวันจะมีความสุขสงบกับการทำงานในบริษัทได้อีกต่อไป ร่างสูงผุดลุกขึ้นทันที

“ผมขอลาออกจากทุกตำแหน่งในบริษัทนับแต่วันนี้เลย หากมีเอกสารอะไรที่ผมต้องเซ็นรับทราบ ช่วยจัดการส่งให้เลขานุการของผม แล้วผมจะจัดการให้เรียบร้อย เพื่อให้การดำเนินการของบริษัทไม่สะดุดลงจนเสียหาย”

“เฮ้ย ไอ้ซัง นั่งลง” เสียงพ่อร้องขึ้นอย่างหัวเสีย “มีอะไรต้องพูดกัน ให้รู้เรื่อง จะลุกออกไปแบบนี้ไม่ได้”

“ไม่มีอะไรต้องพูดอีกแล้วครับ ผมขอบอกว่ายอมรับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ไม่ได้ และคนที่ไม่ยอมรับความเปลี่ยนแปลงขององค์กร ไม่สมควรที่จะอยู่ในองค์กรต่อไป”

เพียงเท่านั้น แล้วร่างสูงก็เซิดหน้าเดินออกจากห้องประชุมไป โดยไม่สนใจว่าใครจะมีสีหน้าอย่างไร ดีใจ สมใจ แต่แน่นอนว่าคงไม่มีใครเสียใจ... แม้แต่พ่อ เพราะถ้าไม่มีเขาเสียคน เรื่องทุกเรื่องจะลงตัวได้ง่ายขึ้น

๓

สันติภาพขับรถออกจากบริษัทด้วยอารมณ์รุ่มร้อน แต่แล้ววิญญานของความเป็นช่างและเป็นผู้นำ เตือนเขาว่าให้มีสติ มีสติ และมีสติ ซึ่งนั่นส่งผลให้ตกลงใจบึ่งรถกลับที่พัก เพื่อจะได้ไม่ไปฟังชานที่อื่นจนเป็นภัยต่อตัวเอง

ชายหนุ่มมีห้องพักส่วนตัวอยู่บน penthouse ของอาคารสูงกลางกรุง นอกเหนือจากบ้านของมารดา ซึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่บนที่ดินขนาดมหึมาย่านสุขุมวิท และวันนี้จะเป็นครั้งแรกที่เขากลับมาที่พักก่อนเวลาสี่สิบห้าพิก ซังท์มูตตัวลงนั่งบนโซฟาสีทราาย กตรีโมตเผยม่านกว้างมองเห็นท้องฟ้าขาว ช่างเป็นภาพที่แปลกเพราะมันสว่างจนแสบตา จะว่าไป เขาไม่ชอบความสูง ไม่ชอบท้องฟ้า แต่ชอบพื้นดินมากกว่า และสิ่งที่เขาทำได้ดี...อาจจะดีกว่าการทำงานร่วมกับ 'คนอื่น' คือการตีกอล์ฟ

เขามีความสุขเสมอเมื่อได้เดินอยู่บนผืนหญ้ากว้าง มีต้นไม้ หลุมทรายและสายน้ำ และจะยิ่งสุขมากขึ้น หากเขาสามารถหวดลูกสีเขียวเล็กๆ ให้ลอยไปตกบนพื้นหญ้าส่วนที่ต้องการ โดยไม่ตกลงไปในอุปสรรคหลุมทรายหรือแนวน้ำ นานมากแล้วสินะที่ไม่ได้สัมผัสกับความตื่นเต้นของกอล์ฟ เพราะนับแต่กลับจากเมืองนอก แม่ได้รั้งตัวเขาไว้กับงานของบริษัท จนไม่มีเวลาเล่นกอล์ฟอีกเลย ด้วยเหตุผลว่า 'คนอื่นเขาจ้างตาเป็นมันอยู่ ซังจะเอาแต่สนุกไม่ได้ ต้องกุมอำนาจเอาไว้ให้อยู่หมัด ส่วนพ่อนั้นอย่าไปหวังอะไรให้มากนัก เขาเป็นลูกคนรวย และคิดว่าชีวิตมันง่ายแค่สั่งให้คนอื่นทำงาน!'

* * *

ครั้งแรกที่สันติภาพได้ประจักษ์ชัดในความจริงเรื่องพ่อเป็นคน 'ง่าย' เกิดขึ้นเมื่อคุณทรัพย์เรียกประชุมสมาชิกในครอบครัวอย่างกันเอง ในวาระครบ ๑ ปีของการจากไปของท่านประธานประกายเพชร

ชายหนุ่มยังจำได้ดีว่าอาหารค่ำมือนั้น แม้จะจัดขึ้นที่ร้านอาหารจีนใน

โรงแรมระดับ ๖ ดาว แต่เขากินอะไรไม่ลง เพราะจากการประชุมผู้ถือหุ้นในตอนบ่าย เขารู้สึกว่าเรื่องไม่ชอบมาพากลในบริษัทออกจะมีมากเกินไปเสียแล้ว และเจ้าสิ่งนั้นต้องได้รับการตรวจสอบกันยกใหญ่ ก่อนหายนะจะมาถึง

ปัญหาใหญ่มากของกิจการที่เติบโตขึ้นมาจากความร่วมมือของญาติพี่น้อง คือความไม่โปร่งใสและระบบอาวุโส กิจการผลิตแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ของครอบครัวเขาก็เป็นเช่นนั้น บริษัทที่มีมูลค่าการส่งออกระดับพันล้านในทุกวันนี้ พัฒนามาจากร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้าขนาดใหญ่ในยุคต้นทศวรรษ ๕๐ แต่ลุงของบิดาเขาคือวิชัยทัศน์ เป็นผู้ลงมือเปลี่ยนธุรกิจขายของให้เป็นโรงงานอุตสาหกรรม ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าแบรนด์ไทยออกมาวางตลาด ล้มลุกคลุกคลานนับสิบปี จนบุตรชายรุ่นที่สองตัดสินใจลงทุนร่วมกับญี่ปุ่น เพื่อผลิตสินค้าในกลุ่มไฮเทค

ไม่ได้มีเพียงมือเดียวและสมองเดียว ที่ส่งให้กิจการของ ‘บริษัทฟาร์อีสต์-สยามเทค จำกัด’ ก้าวหน้ามาได้ขนาดนี้ แต่ทุกชีวิตในครอบครัวขนาดใหญ่ล้วนมีส่วนร่วม ทั้งพ่อแม่ ลุงป้าหน้าอา ลูกหลานเขยสะใภ้ ต่างมีหน้าที่ต่อบริษัททั้งสิ้น และความเป็นปึกแผ่นของรายได้ในทุกวันนี้ เกี่ยวพันกับต้นทุนจากญาติพี่น้องและ ‘ดอง’ มากหน้า ทั้งที่ดินที่ตั้งโรงงาน เงินทุน ความสามารถ มั่นสมองและน้ำพักน้ำแรง ล้วนพันกันจนแกะไม่ออก

ทุกอย่างไปได้ดีจนกระทั่ง ‘คนอื่น’ ที่แม่พูดถึง ถูกดึงเข้ามาช่วยด้านการบริหารอีกแรง และนั่นคือกลางร้ายของความวิบัติในความรู้สึกของสันติภาพ เพราะทั้งเมียน้อยของพ่อและลูกของหล่อน ก้าวเข้ามาทำให้บริษัทปั่นป่วนด้วยปัญหาเด็กเส้น การใช้เงินผิดวัตถุประสงค์ รวมทั้งความไม่โปร่งใสในการบริหารงาน จนทางหุ้นส่วนญี่ปุ่นเริ่มจับตามอง

เรื่องสนุกในวันนั้นเริ่มต้นที่...

“ใจซัง ไม่หิวเหรอ ไม่เห็นแต่อะไรเลย ลืมเรื่องในที่ประชุมได้แล้วนะ” อาสะใภ้คนรองพยายามทำดีกับเขา ตามด้วยเสียงของสะใภ้อีกคน

“ใจเย็นน่าซัง เรื่องบประมาณกับเรื่องค่าเงินบาท อาว่าเรายังมีเวลานะ ประชุมวันนี้แล้วไม่ใช่จะจบ ขอให้เอาตัวเลขให้รอบคอบกว่านี้อีกนิดแล้ว

กัน ประชุมแล้วก็เลิกแล้วต่อกัน อย่าเอาความคิดแบบคนไทยหน่อยเลยนะ ต้องแบบฝรั่ง เลิกเป็นเลิก”

คำพูดเผ็ดร้อนมากมายระอุอยู่ในใจ เกลียดนักกับคำพูดเย็บๆ เชิงตักเตือน และหวังดี แต่ที่แท้มันคือการใส่ร้ายกันทางอ้อม เขาไม่ได้ผูกใจเจ็บใคร แต่เขากำลังมองเห็นหายนะ ชายหนุ่มพยายามนับหนึ่งถึงร้อย ท่ามกลางเสียงการประชุมนอกรอบบนโต๊ะอาหาร พอ ๑๐๐ แล้วก็เพิ่มเป็น ๒๐๐ และ ๓๐๐ แต่พอถึงตัวเลข ๓๐๑ ยงยศ...ซึ่งในขณะนั้นยังเพิ่งเข้ามาเป็นแค่ลูกน้องคุณธนศ ผู้อำนวยการฝ่าย Human Resources พลันโพล่งขึ้นโอ้ๆ ว่า

“พวกเราทำงานกันหนักมากไปไหมครับ ขนาดดินเนอร์ยังคุยเรื่องงานแต่...” แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ ด้วยสำเนียงเจ้าเล่ห์ “...แต่ผม นะ ก ล ัว จ ร ิ ง ๆ ว่าต่อไปเราจะต้องทำงานหนักกว่านี้อีก เพราะยังมี agenda ใหญ่ที่น่าเล่านอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งยืดเยื้อมานานเกินไปแล้ว คือผมอยากเห็นบริษัทของเราแต่งตัวเข้าตลาดหุ้นเสียที”

สันติภาพรู้สึกเหมือนว่ากำลังยืนจรดลูกกอล์ฟหนึ่งๆ เพื่อสร้างสมาธิในการไตร่พิเคราะห์ให้ถูกทิศทาง แต่แล้วเสียงของไอ้ตัวแสบบ้องตันพลันดังขึ้นตอนที่เขากำลังจะลงไม้พอดี ข้อศอกกระตุก หัวไม้ลงผิดท่า ลูกกอล์ฟพุ่งออกขวาไปอย่างแรง แฉงค์!

พอได้ยินคำว่า ‘ตลาดหุ้น’ ชิ่งทนนับเลขต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เพราะนอกจากจะบริหารงานไม่เอาอ่าว ขนพรรคพวกคนรู้จักเข้ามาทำงาน และเพื่อฝันกับโครงการมากมายแล้ว นายนั้นยังกำลังจะโกงประชาชน เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะมีคนแบบนี้อยู่ในครอบครัวของเขา คนเห็นแก่ได้ คนปลิ้นปล้อน และ...คตโกง

ฉากต่อไปคือการโต้เถียงกันอย่างดุเดือดระหว่างหนุ่มผิวคล้ำจัด และโขงญาตึรอบโต๊ะจีนอลังการ ต่างคนต่างยกเหตุผลขึ้นมาสู้กัน ระหว่างความถูกต้องและความร้ายรวย ระหว่างความเป็นไปได้ตามกฎหมายของตลาดหุ้น และเรื่องที่ไม่ตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง ไม่มีใครถูกหรือผิดชัดเจน มีแต่ว่าคนผู้นั้นจะมองไปที่เหตุผลข้อไหนต่างหาก

“มูลค่ากิจการของเราขนาดนี้ ตลาดยกหูมาตามทุกวัน ทำไมเราจะไม่เข้าไป ไอ้ที่ยุ่งกว่าเราเขายังเข้าไปกันโครมๆ”

“จะเข้าตลาดต้องจริงใจ เงินทองระบบบัญชีต้องโปร่งใส ทุกวันนี้เรา ยังต้องทำงานกันอีกแยะ เพราะเงินมันมีแต่ที่มาแต่ไม่มีที่ไป เอาไปทำอะไร แฉงไม่ได้แล้วจะเข้าตลาด โกงกันเองยังไม่พอจะไปโกงประชาชนอีก”

“เฮ้ย พูตอะไรอย่างนั้น บอกมาชัดๆ ว่าใครโกง อย่าพูดเหวี่ยงแห แบบนี้มันไม่แฟร์”

พระกระโดดกำแพง ปลิงทะเลเจียนน้ำมันหอย กุ้งผัดผักโสภณ และอื่นๆ อีกมากมายกลายเป็นก้างชิ้นโตไปแล้ว แต่ก่อนที่ก้างจะตำคอใคร สันติภาพปล้นลูกชิ้นยื่นประกาศชัดๆ ว่า

“ถ้าทุกคนเห็นด้วยกับเรื่องนี้ ผมขอลาออกตั้งแต่วันนี้เลย อย่างน้อยผมได้แสดงจุดยืนและเจตนารมณ์แล้วว่าไม่ต้องการโกงใคร”

แล้วหนุ่มที่ตรงเป็นไม้บรรทัดก็เดินออกจากห้องอาหารไป ท่ามกลางความสับสนของสมาชิกหลายคนในครอบครัว และนั่นเป็นครั้งแรกที่ทุกคนลงความเห็นว่าเป็นที่ผิดระหว่างลูกเมียหลวงและเมียน้อย ตอนนั้นสันติภาพเริ่มคิดถึงเรื่องล้างมือจากอ่างทองคำของกิจการในครอบครัว! แต่จนแล้วจนรอด เขาก็ยังปล่อยวางบริษัทไม่ได้ ยิ่งเมื่อ ‘คนอื่น’ ขยับเข้ามามากเท่าไร เขายังต้องอยู่ดูแลระวังระไวให้ดี...

ความครุ่นคำนึงของสันติภาพสะดุดหยุดลง ในที่สุด วันที่เขาต้องล้างมือจากอ่างทองคำมาถึงจนได้จริงๆ

* * *

ชายหนุ่มลูกพรวดพราดขึ้นไปลากเอาถุงกอล์ฟออกมาจากห้องเก็บของดึงเอาอุปกรณ์ทุกชิ้นออกมาสำรวจดูความเรียบร้อย เพราะ ๖-๗ ปีที่ไม่ได้จับไม้เลย กาลเวลาไม่เพียงพาเอาฝีมือจากไปเท่านั้น แต่ยังส่งผลให้อุปกรณ์หลายชิ้นทรุดโทรมเสียหายไปด้วย คงต้องธนิยะแล้ว และหลังจากนั้นเขารู้ว่าควรจะไปไหนดี ไม่มีที่ไหนอีกแล้วนอกจากสนามไคโรฟีกอล์ฟ และมิตรสหายที่ยังคงนัดกันมาซ้อมซ้อมฝีมือเป็นประจำ

ทุกวันนี้สนามไตรฟ์เปิดกันยาวนานจนตึกตื้น ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของลูกค้า บ่อยครั้งที่เขาถึงกับคิดบ้างว่า พิพิธภัณฑสถาน หอศิลป์ และห้องสมุดในประเทศไทย หรืออย่างน้อยในกรุงเทพฯ น่าจะมีเวลาทำการ เช่นนี้บ้าง ก่อนที่มรดกของชาติจะกลายเป็นของเก่าบนหิ้งไม่มีใครรู้จัก ขณะที่คนไทยทุกวันนี้จำนวนไม่น้อย กำลังมองหากิจกรรมหลังเลิกงาน และไม่ใช่ทุกคนที่ต้องการเข้าฟิตเนสหรือสนามไตรฟ์ คนที่อยากอ่านหนังสือหรือชมมรดกของชาติคงพอมืออยู่

สันติภาพใช้เวลาตลอดบ่ายต่อเย็นอยู่ในร้าน ๒-๓ แห่ง ภายในศูนย์การค้าธนิยะ ซึ่งว่ากันว่าเป็นแหล่งรวมสินค้าสำหรับกอล์ฟที่ดังที่สุดในประเทศไทย เขาให้ทางร้านตรวจสอบความพร้อมของอุปกรณ์ ซ่อมชิ้นที่ยังใช้ได้ดีและมีราคาสูง ซื่อของรุ่นใหม่บางชิ้นที่เขายวนใจจนไม่ซื้อไม่ได้แล้ว และได้สนทนากับคนขายอย่างออกรสด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่นั่นส่งผลให้เขาอารมณ์ดีขึ้นมาก จนเย็นเขาจึงต่อไปยัง Driving Range ที่เพื่อนฝูงนิยมไปชุมนุมเฮฮา และไตรฟ์กอล์ฟเป็นของแถม

ทันทีที่เห็นกัน เสียงทักทายโหมงโคงเงงขึ้นอย่างไม่เกรงใจใคร เพราะถือว่าเป็น ‘ขาใหญ่’ ในสนาม

“หายไปเป็นชาติ ข้าว่าไปเฝ้าสมบัติเจ้าคุณปู่”

“เγωะ วันนี้ไผ่ล่มาได้ เจอไฟต์บังคับหรือไง” เสียงเพื่อนทักกันเกรียวกราว สาวหน้าตาจัดจ้านคนหนึ่งรีบรี่เข้ามาทันที

“เบียร์มัยนาย”

สันติภาพพยักหน้าให้หล่อนก่อนตอบคำถามเพื่อน

“ไม่มีไฟต์บังคับวะ แต่เพิ่งออกจากงาน”

“กูละเบื่อจริงๆ ไอ้พวกเศรษฐีพันล้าน ลองมาจนหยังกูมั่งมะ”

“บริษัทของครอบครัว จะเข้าจะออกมีค่าเท่ากัน ไม่ทำก็มีเงิน จะเหนื่อยทำไปทำไม จ้างมืออาชีพมาทำดีกว่าแยะ”

ผู้มาใหม่ค้ร้านจะอธิบายมากความ ใครจะคิดอย่างไรนั้นห้ามกันไม่ได้ อยู่แล้ว

“กำลังมองหาอะไรทำซะหน่อย”

“ไปเป็นนักเขียนสิวะ ตอนนี่คนรวยๆ พอว่างจะเขียนหนังสือกัน กว่านะคงมีคนสนใจใคร่รู้จักมึงบ้างหรอก ประมาณว่าลูกเศรษฐียังไม่เสีย”

“เป็นศิลปินมันวุ่นวายให้ลูกท่านเล่นก็ไม่แล้ว”

“ลองหัดวาดรูปเลยไอ้ซัง ถ้าไม่เอาเงินเข้ากระเป๋าเพื่อซื้อข้าวกิน แต่บอกว่าเอาไปช่วยคนจนรับรองขายดีถึงฝีมือจะไม่ได้เรื่องก็ตาม”

“เหนื่อยไปไหมวะ หากินกับเพื่อนง่ายกว่าเป็นไหนๆ” สันติภาพประกาศอย่างโอหัง

“อ๊ะ ต้องแบบนี้สิวะ มาเลย ไปหาแถวสนามกอล์ฟฟรุ้งนี่เลยไอ้ซัง ทือออฟหกโมงเช้า บัญญารามฯ”

“ไม่ได้จับไม้มาหลายปีแล้ว” เขาเปรยอย่างไม่ตั้งใจจะขอแถมต่อ

“ก๊วนนี่ไม่มีซื้ออ้างวะ”

“ไม่ได้จับไม้มานานนั่นแหละดี จะได้เอาเงินมาให้เพื่อนใช้”

เสียงหัวเราะครื้นไใหญ่ สันติภาพซดเบียร์เย็นเฉียบมีวุ้นลอยบางๆ แล้วลุกขึ้นขยับร่างกายคอไหลและสะบัดข้อมือ ก่อนจะดึงเหล็กสั้นสามตัวจากถุงเอามารวบเป็นกำแล้วเหวี่ยงเบาๆ สิบกว่าครั้งเพื่อให้กลัมนื้อยืดหยุ่น จากนั้นใช้เหล็ก ๗ ตัวเดียวหวดลมอย่างแรงจนเสียงดังซวบ ซวบ...อีกสิบกว่าครั้งแล้วจึงจรดเหล็ก ๗ เข้ากับลูกสีเขียว หมุนตัวตามวงให้หัวของเหล็กผ่านลูกไปนี่มๆ เสียงฟืดเบาแล้วส่งลูกลอยออกไปอย่างสวยงาม ท่ามกลางการจับจ้องของเพื่อนรอบโต๊ะ

“ฝีมือแบบนี้ไม่ต้องซ้อมแล้วไอ้ซัง เจอกันฟรุ้งนี่เลย”

“หลุมละห้าร้อยนะเว้ย!”

* * *

เสียงเฮฮาจากเลนถัดไป เรียกความสนใจของหนูพลัมจนลืมฟังพ่อ เพราะผู้ชายในกลุ่มนั้นกำลังเอะอะกันด้วยเรื่องตลกๆ ฟังจากการสนทนารู้สึกจะไม่ธรรมดา คงเป็นนักกอล์ฟระดับเชี่ยวชาญลากดิน ยิ่งคนที่เพิ่งมาถึงนั้นยิ่งน่ากลัวมาก ผิวคล้ำร่างแข็งแรง แบบที่ไม่ค่อยได้เห็นในหมู่ชายไทยปัจจุบัน

เท่าไรนัก ไบหน้าส่วนที่พื้นหมวกแคปส์กรมท่าขลิบแดงเลือดหมู ยี่ห้อ Titleist ออกมานั้น มองเห็นสันจมูกสวย...

“นั่นแหละ เวลาหวดเหล็กต้องซ้อมให้ได้เสียงแบบนี้” พ่อบอกเบาๆ ขณะบู้ยไปให้ดูผู้ชายคนนั้น “เห็นไหมว่าเขาหมุนสะโปกก่อนจะใช้ตัวดิ่งไม้ลง มาตีลูก ไม้จั้นจะตีโดนพื้นก่อนโดนลูก เอ้า ลองดู”

หนูพลัมทอดถอนใจขยับหมวก visor สีแดงสด แล้วพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะ ‘ตี’ เจ้าลูกสีเขียวให้ได้ตั้งใจพ่อ แต่ความฝันของพ่อต้องสลายไปเมื่อได้ยินเสียงดังแป๊กอีกแล้ว และรู้สึกได้เลยว่าผู้ชายที่กำลังยืนซ้อมอยู่เลนข้างกัน เหลือบมองด้วยสายตาที่คล้ายจะอ่านได้ว่า เจ็บมัยละนั้น สาวน้อยทำหน้าม่อยบอกพ่อเสียงอ่อยว่า

“เมื่อยหลังแล้วอะ กลับได้ยังพ่อ”

“ยัง ลูกยังไม่หมดเลย ลองไปเรื่อยๆเอาความรู้สึกก่อนก็ได้ กอล์ฟมันเป็นเรื่องของความรู้สึก ต้องหาเอาเองว่าจะตียังไงถึงเข้ากับตัวเรา ซ้อมมากๆ จะมาเอง” พ่อแนะแล้วเดินไปทักทายเพื่อนโต๊ะอื่น ทั้งเธอไว้ผจญกรรมอย่างอ้างว้าง

หนูพลัมยืนเบือแกมกลุ่มพร้อมกับเหล็ก ๗ ในมือ ยังมีลูกเหลือตั้งถาดเต็ม เวลาพ่อซ้อมนั้น ลูกหนึ่งถาดพ่อสามารถทำเวลาได้ตั้งเกือบชั่วโมง ส่วนเธอชอบตีทิ้งตีว่างให้หมดอย่างรวดเร็ว จึงโดนพ่อเอ็ดเสมอว่า ‘ซ้อมแบบไม่มีคุณภาพ ไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย’

หนูพลัมก้มหน้าจับ Grip ไม้กอล์ฟอย่างตั้งอกตั้งใจ ท่องคาถาที่พ่อสอนตั้งแต่ต้นจนจบ ‘หน้าหนึ่ง ทิ้งตัว หมุนไหล่ ไม่เกร็ง’ แล้วยกไม้ไปदानหลังช้าๆ ก่อนจะตีกลับลงมาที่ลูกสีเขียว อีกครั้งที่ได้ยินเสียงดังแป๊ก! หลังลูกตามเคย

พวกผู้ชายโต๊ะข้างๆ แม้จะทำท่าไม่รู้ไม่ชี้ แต่หนูพลัมรู้สึกได้ว่ามีความเสียบเกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง แบบสั้นมากๆ หากเธอยังสัมผัสได้ถึงความหงุดหงิดรำคาญใจของคนพวกนั้น ช่างปะไร แล้วเธอก็พยายามตีลูกกอล์ฟไปเรื่อยๆ จนได้ยินเสียงเปรยลอยมาว่า

“เดี๋ยวศอกกระบมตายหะ”

เสียงนั้นส่งผลให้เธอหมดกำลังใจในฉับพลัน มันคือที่สุดที่จะทนได้แล้ว แต่...จะโทษใครได้ มันเป็นผลงานของเธอเองแท้ๆ นี่นา สาวน้อยโมโหตัวเองเลยสะบัดหน้าไปนั่งพัก เกลียดนักเรื่องกอล์ฟ แล้วเลยพลอยเกลียดนายญี่ปุ่นที่ยังไม่มีตัวตน อื้อ อื้อ อื้อ มองไม่เห็นหนทางเลยว่าเมื่อไรจะตีกอล์ฟเป็น

ลมอ้าวๆ ของพัดลมโซยมาเป็นระยะ หนูพลัมอยากร้องให้แต่อายคนเขา เสียงถนัดถนี่เมื่อหัวไม้กอล์ฟโดนลูกเต็มๆ เรียกให้เธอต้องมองไปที่เจ้าของผลงานอย่างไม่ตั้งใจ เขายืนมองลูกลอยโค้งจนตกลงบนพื้นไกลออกไป ซึ่งไกลมากในความรู้สึกของหนูพลัม แล้วทันใด เขาคอนั้นก็หันมาสบตาเธอเข้าแบบจึ้งๆ แล้ว...ยิ้มให้นิดหนึ่ง

อีกครั้งที่หนูพลัมสะบัดหน้า เซอะ ไม่ต้องมาเหยยหยันกันเลย เพราะจะไม่มาที่สนามไตรฟ์นี่อีกแล้ว เธอเมินหน้าไปทางอื่นเพราะน้ำตาเริ่มซึม ขณะที่สันติภาพซึ่งยืนอยู่เลนข้างกันร้องอ้าวในใจ...

ยิ้มให้อย่างมีไมตรีแท้ๆ เธอดันสะบัดหน้าไปเสียแล้ว พิลึกจริง